

Πριν λίγες μέρες η εφημερίδα ο "Κόσμος" αναδημοσίευσε μια συνέντευξη που έδωσε ο ελληνοαμερικανός συγγραφέας Τζορτζ Πελεκάνος στην Καθημερινή. Παραθέτω ένα σημείο της συνέντευξης που μου άρεσε πάρα πολύ:

"Ελληνική ταυτότητα είναι η μάνα μου και ο πατέρας μου. Η ιστορία μου. Είμαι ένας ευτυχής Ελληνοαμερικανός με μια ξανθιά γαλανομάτα Αμερικανίδα σύζυγο και τρία έγχρωμα παιδιά. Από τότε που ήταν μωρά πηγαίναμε στην Αγία Σοφία, τον Ορθόδοξο ναό της Ουάσινγκτον και τους έλεγα: "Μια μέρα, εγώ και η μαμά σας δεν θα είμαστε πια εδώ. Αν θέλετε να μας αισθάνεστε δίπλα σας, θα έρχεστε στην εκκλησία. Θα είσατε μέρος της ελληνοαμερικανικής κοινότητας, αυτοί οι άνθρωποι θα είναι η ευρύτερη οικογένειά σας. Η εκκλησία θα είναι η ελληνική πόλη σας, όπου πάντα θα υπάρχει κάποιος να σας φροντίσει και να σας ακούσει..."

Με μια απλή αλλά περιεκτική συμβουλή, ο κ. Πελεκάνος δείχνει στα παιδιά του, το δρόμο για το "φάρο". Παράλληλα τα αφήνει στη διάθεσή τους να αναζητήσουν και να ακολουθήσουν αυτό το δρόμο, όταν θα αισθανθούν την ανάγκη και τη νοσταλγία να επικοινωνήσουν με τις ρίζες τους...

Οι πρώτοι μετανάστες αισθάνθηκαν την ανάγκη να διασφαλίσουν μια καλύτερη ποιότητα ζωής αλλά παράλληλα αναζητούσαν μεγαλύτερη ασφάλεια και αισθάνονταν έντονη την ανάγκη για προστασία, περίθαλψη, κοινωνική ένταξη και παιδεία. Η δημιουργία εκκλησίας αποτέλεσε ένα τέτοιο φορέα προστασίας για τις ξενιτεμένες οικογένειες. Η Εκκλησία είναι αυτή που στήριξε τους πρώτους μετανάστες και τους βοήθησε να διατηρήσουν τη γλώσσα τους, τη θρησκεία τους και την κουλτούρα τους. Κάτι που το αναγνωρίζουν οι περισσότεροι μετανάστες και δείχνουν τον απαιτούμενο σεβασμό τον οποίο προσπαθούν να μεταλαμπαδεύσουν και στα παιδιά τους. Η σημερινή όμως πραγματικότητα και συνθήκες ζωής δεν θυμίζουν σε τίποτα τις αντιξοότητες και τα προβλήματα που αντιμετώπισαν οι μετανάστες τότε! Οι δυσκολίες, τα προβλήματα, οι προσπάθειες επιβίωσης, ακούγονται σαν ένα παραμύθι μιας άλλης εποχής με αίσιο τέλος... Οι Έλληνες κατάφεραν να επιβιώσουν και να διακριθούν σε μακρινές από την πατρίδα χώρες, κατάφεραν να διαπρέψουν και να μιλούν με περηφάνεια για τα δύσκολα εκείνα πρώτα χρόνια! Πόσα όμως παιδιά θα αναγνωρίσουν τη συμβολή και το ρόλο της Εκκλησίας, της Κοινότητας, των Συλλόγων των Οργανισμών στην επιβίωση και ανάδειξη αυτών των πρώτων μεταναστών? Δύσκολη πραγματικά η απάντηση και θα μπορούσε κανείς να παραδεχθεί, διόλου ενθαρρυντική. Οι ανάγκες της εποχής εκείνης αποτελούν πλέον ένα μακρινό παρελθόν που οι νέοι δείχνουν αδιάφοροι ακόμα και να το ακούσουν. Ανασηκώνουν βαριεστημένα τους ώμους με έναν ωχαδερφισμό και μια έντονη ανάγκη λη-

ΘΕΣΕΙΣ + ΑΝΤΙΘΕΣΕΙΣ

με την Άννα Αρσένη

Να μη λησμονήσουμε το "δημιουργικό φάρο" που έχτισαν οι παλαιότεροι... Να μη χάσουμε το συνδετικό κρίκο που ενώνει το χθες με το σήμερα.

Απολαύστε το ανέκδοτο:

Ο μικρός Δημητράκης μπήκε στην κουζίνα όπου η μαμά του ετοίμαζε βραδινό.

Πλησίαζαν τα γενέθλιά του και σκέφτηκε ότι ήταν μια καλή ευκαιρία να πει στη μαμά του τι δώρο ήθελε.

"Μαμά", είπε ο μικρός Δημητράκης "θέλω ένα ποδήλατο για τα γενέθλιά μου". Ο μικρός Δημητράκης ήταν ένας φασαρτζής του κερατά. Και στο σχο-

-ΓΡΑΜΜΑ ΔΕΥΤΕΡΟ-

Αγαπητέ Θεούλη. Είμαι ο φίλος σου ο Δημητράκης. Ήμουν καλό παιδί φέτος και θά 'θελα ένα κόκκινο ποδήλατο για τα γενέθλιά μου. Σ' ευχαριστώ. Ο φίλος σου Δημητράκης

Ήξερε όμως ότι ούτε αυτό ήταν αλήθεια. Έτσι, έσκισε και αυτό το γράμμα και άρχισε ξανά.

-ΓΡΑΜΜΑ ΤΡΙΤΟ-

Αγαπητέ Θεούλη

Ήμουν εντάξει τη χρονιά που πέρασε. Θα 'θελα ένα ποδήλατο για τα γενέθλιά μου. Δημητράκης

Ο Δημητράκης ήξερε ότι ούτε αυτό το γράμμα μπορούσε να το στείλει στο Θεό. Έτσι έγραψε το...

-ΤΕΤΑΡΤΟ ΓΡΑΜΜΑ -

Θεέ. Ξέρω ότι δεν ήμουν καλό παιδί φέτος. Λυπάμαι πραγματικά.

Θα γίνω καλό παιδί όμως αν μου στείλεις ένα ποδήλατο για τα γενέθλιά μου. Σε παρακαλώ... Ευχαριστώ. Δημητράκης

"Πάντα στην πόλη αυτή θα φθάνεις..." ΚΑΒΑΦΗΣ

σμονιάς...

Στο διήγημα "Αγέλαστη Ανοιξη" ο Μενέλαος Λουντέμης γράφει σε κάποιο σημείο:

- "Δεν μου λες... Καθώς περπάταγες μην είδες έναν καβαλάρη;
- Ναι. Μα... πέθανε.
- Πώς? Τον ήξερες;
- Όχι.
- Τότε πως το ξέρεις ότι πέθανε;
- Όλοι οι παλιοί καβαλάρηδες θα πεθάνουν..."

Δυστυχώς αυτή είναι η σκληρή, πραγματικότητα. Ολοκληρώνουμε έναν κύκλο στη ζωή και φεύγουμε. Αφήνουμε τη σφραγίδα μας, είτε καλή, είτε κακή, είτε δημιουργική, είτε αδιάφορη... Έτσι ακριβώς θα μας θυμάται και η επόμενη γενιά. Γι' αυτά που αγαπήσαμε στο πέρασμά μας από τη ζωή και γι' αυτά που δημιουργήσαμε και αγωνιστήκαμε.

Υπάρχουν στιγμές που οι νέοι δείχνουν αποκομμένοι από τους πιο ηλικιωμένους. Ο Καβάφης όμως στο ποίημά του "Η πόλις" δίνει την απάντηση:

"Η πόλις θα σε ακολουθεί.
Στους δρόμους θα γυρνάς
τους ίδιους. Και τες γειτονιές
τες ίδιες θα γερνάς.

Και μες στα ίδια σπίτια αυτά
θ' ασπρίζεις.

Πάντα στην πόλη αυτή
θα φθάνεις..."

Ίσως, καθώς περνούν τα χρόνια, όταν οι πιο ηλικιωμένοι θα έχουν φύγει, οι νέοι να νοιώσουν την ανάγκη επικοινωνίας... Ίσως τότε αναζητήσουν τις ψυχές αυτών που τους μεγάλωσαν, τους ανάθρεψαν και τους διασφάλισαν ένα καλύτερο μέλλον... Όπως και νά 'χει, το ραντεβού τους θα είναι πάντα στα παλιά λημέρια... Εκεί που αυτοί οι άνθρωποι εναπόθεσαν τις ελπίδες τους για ένα καλύτερο μέλλον... Είτε εκκλησία είναι αυτή, είτε σύλλογος, είτε κοινότητα... Αρκεί να μην ξεχάσουμε ποτέ τις ρίζες μας,

λείο και στο σπίτι όλο μελάδες δημιουργούσε. Έτσι λοιπόν η μαμά του τον ρώτησε αν πιστεύει ότι το δικαιούται το δώρο.

"Φυσικά", είπε ο μικρός.

Η μαμά του, χριστιανή γυναίκα, ήθελε να βάλει τον γιο της να σκεφτεί τη συμπεριφορά του όλο τον χρόνο που είχε περάσει. Έτσι του είπε να πάει στο δωμάτιό του και να σκεφτεί πως φέρθηκε όλους τους μήνες από τα προηγούμενα γενέθλιά του. Και μετά, του είπε, να γράψει ένα γράμμα στον Θεούλη και να εξηγήει γιατί αξίζει το ποδήλατο! Έτσι ο μικρός Δημητράκης πήγε στο δωμάτιό του και άρχισε να γράφει:

-ΓΡΑΜΜΑ ΠΡΩΤΟ-

Αγαπητέ Θεούλη. Ήμουν πολύ καλό παιδί φέτος και θά'θελα ένα ποδήλατο για τα γενέθλιά μου. Το προτιμώ κόκκινο. Ο φίλος σου, Δημητράκης

Ο Δημητράκης όμως ήξερε ότι αυτά που έγραψε δεν ήταν αλήθεια. Δεν ήταν και τόσο καλό παιδί. Έτσι, έσκισε το πρώτο γράμμα και ξανάρχισε.

Ο μικρός ήξερε όμως, ότι ακόμη κι αν έλεγε αλήθεια, αυτό το γράμμα δεν θα του έφερνε το ποδήλατο. . . Τώρα πια ανησύχησε. Πήγε στην κουζίνα και είπε στη μαμά του ότι ήθελε να πάει στην εκκλησία.

Η μαμά σκέφτηκε ότι το "κόλπο" της είχε πιάσει, μιας και είδε τον μικρό να είναι σκεπτικός και λυπημένος.

"Πήγαινε, αλλά νά γυρίσεις γρήγορα". Ο Δημητράκης πήγε στην εκκλησία της γειτονιάς. Μπήκε μέσα κι έριξε μια ματιά γύρω του να δει αν ήταν κανένας άλλος εκεί. Προχώρησε προς το ιερό και βρήκε μια εικόνα της Παναγίας. Πολύ προσεκτικά την ξεκρέμασε και την έχωσε κάτω από το παλτό του και έφυγε από την εκκλησία τρέχοντας. Μπήκε γρήγορα στο σπίτι του, κώθηκε στο δωμάτιό του και πήρε μολύβι και χαρτί.

-ΓΡΑΜΜΑ ΠΕΜΠΤΟ-

Θεέ. Έχω στα χέρια μου τη μάνα σου. Αν θέλεις να την ξαναδείς, στείλε μου το ποδήλατο.

Ξέρεις ποιος.

RISPER

Stylish Painting Services

Exterior - Interior - Maintenance

ΑΡΙΣΤΗ ΠΟΙΟΤΗΤΑ - ΔΩΡΕΑΝ ΕΚΤΙΜΗΣΕΙΣ

ΤΗΛΕΦΩΝΗΣΤΕ: 0434 284 874